

Arrest

nr. 113 238 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. S. {...}, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit de provincie Kapisa. U verklaart 24-25 jaar oud te zijn en u werd geboren in het dorp Koshalkhil, wat een onderdeel vormt van het grotere dorp Payendakhel in het district Tagab in de provincie Kapisa, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U huwde 5 jaar geleden met uw huidige echtgenote S. R. {...}, jullie hebben geen kinderen. U ontvluchtte Afghanistan alleen. Uw echtgenote verblijft op dit moment bij de neef van uw moeder in uw geboorteregio in Afghanistan.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

U was reeds lange tijd verwickeld in een conflict met uw neven langs vaderszijde in verband met de gronden van uw familie. Deze 2 neven, Khanai en Monawar genaamd, waren ook actief bij de taliban in uw regio, ze werkten onder een zekere commandant S. {...}. Op een dag in jauza (juni) 2008, de

dag voor uw vertrek uit uw district Tagab, kwamen de buitenlandse troepen langs in uw dorp. Ze hadden ook een Pashtou tolk bij en deze benaderde u en vroeg u enkele vragen te stellen. Hij vroeg u wie de taliban waren in jullie regio. U was echter bang daarop te antwoorden en u zei hem dat u dat niet wist. De tolk verzekerde u dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat u niet in de problemen zou komen door hierover te spreken, hij zei dat niemand het zou weten dat u dit aan hem verteld had. Hierop gaf u hem de info die u wist en u zei hem dat er inderdaad taliban waren en daaronder ook twee van uw neven langs vaders zijde. U vertelde daarbij dat ze werken onder het bevel van mauwlawi S. {...} en dat ze elke vrijdag samen komen in de moskee Spin Jumat of de Jame moskee in de plaats Lalikhel bij Nauwroozkhel. De tolk gaf u vervolgens 50 dollar in ruil voor deze informatie en de troepen vertrokken weer. Toen u daarop terugkeerde naar het dorp begonnen de mensen naar u te roepen dat u een spion was. U zei dat u niets gedaan had, maar u werd door iedereen, zelfs door de kinderen, nageroepen. Ook uw vader kwam zo op de hoogte en hij belde u om te vragen wat er aan de hand was. U vertelde hem alles en hij raadde u aan om onmiddellijk te vertrekken, anders zou u in de problemen komen. U ging naar het huis van uw schoonbroer en zus in Akhonzadgan. Die nacht hoorde u een bombardement/airstrike in de regio. Vroeg in de volgende ochtend kreeg u het bericht van uw andere schoonbroer dat uw vader u met aandrang aanraadde om het land te verlaten. Met de hulp van uw schoonbroer vertrok u naar de hoofdstad Kabul en vandaar vertrok u met de hulp van een smokkelaar naar Europa.

U ontvluchtte Afghanistan 5 jaar geleden in de maand jauza (juni 2008). U verbleef onderweg meer dan 3 jaar in Griekenland. U kwam in België aan op 15 augustus 2011 en vroeg 2 dagen later asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest hierbij voor uw leven. Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en uw verkiezingskaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst kan de opmerking gemaakt worden dat u verklaart voor uw aankomst in België 13 dagen in Frankrijk te hebben verbleven (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt waarom u daar dan geen asiel heeft aangevraagd, dan stelt u dat de mensen daar onder bruggen sliepen en dat ze u zouden verteld hebben dat het heel lang duurde voordat een dossier werd behandeld in Frankrijk (CGVS, p. 17). U hoorde dit echter gewoon van 'andere mensen' op straat en heeft nooit zelf concrete stappen ondernomen om u aan te melden bij de asielinstanties in Frankrijk (CGVS, p. 17). Van een asielzoeker die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij binnen komt. Het feit dat u dit blijkbaar niet gedaan heeft, ondermijnt meteen al de ernst van uw vrees.

Volgende cumulatie van vage, vreemde, weinig logische en incoherente elementen in uw verklaringen met betrekking tot deze door u beweerde problemen en de incidenten die de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht, ondermijnen verder op ernstige wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie dient kort te worden opgemerkt dat de problemen die u vertelt reeds lange tijd te hebben met uw achterneven langs vaderszijde in verband met jullie familiegronden niet in deze beslissing zullen behandeld worden aangezien u zelf verklaart dat deze niets concreet of rechtstreeks te maken hebben met uw huidige vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 10). U verklaart letterlijk reeds lange tijd met dat probleem te leven en dat dat u er niet toe zou brengen het land te verlaten (CGVS, p. 10). Op dit probleem werd dan ook niet verder ingegaan tijdens het interview.

Ten tweede zijn er uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop de tolk van de buitenlandse troepen u zou hebben aangesproken. Wat u hierover vertelt komt op verschillende punten eerder vaag, vreemd, weinig logisch en incoherent over, wat uw geloofwaardigheid hieromtrent dan ook ernstig in twijfel trekt.

Zo is er om te beginnen de tijdssituering van deze gebeurtenis. Op het interview bij het CGVS verklaart u dat het in de maand jauza was, 17 of 18 jauza (7-8 juni), tijdens het warme weer (CGVS, p. 12). U voegt daaraan toe dat het op een vrijdag was en dat u de volgende dag, die zaterdag, uit Tagab bent vertrokken (CGVS, p. 12). Dit is echter incoherent met wat u verklaarde op uw interview bij

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar stelde u namelijk dat u aankwam in België op 15 augustus 2011 en dat u 3 jaar en 4 maanden daarvoor vertrok uit Afghanistan (zie verklaring DVZ, p. 5, nr. 35 in administratief dossier). Dit zou dus betekenen dat u reeds in april 2008 vertrok uit Afghanistan en dus in juni niet meer in uw geboorteregio was. Dergelijke incoherentie stelt al meteen vragen bij uw geloofwaardigheid.

Vervolgens vertelt u dan dat de tolk u zou aangesproken hebben en dat hij vertaalde wat iemand van de troepen u vroeg, maar meer concrete info kan u niet geven over deze personen. U weet alleen dat de man die met u sprak een Fransman was, verder zou hij zich niet eens hebben voorgesteld, hij zou u helemaal niets gezegd hebben, maar u eerst gefouilleerd hebben en daarna meteen enkele vragen gesteld hebben (CGVS, p. 12). Dergelijke houding van de buitenlandse troepen komt eerder vreemd en weinig plausibel over. Wanneer u dan gevraagd wordt wat hij u dan precies vroeg, waar u precies met hem over sprak, dan antwoordt u dat u hem vertelde wie er in jullie regio bij de taliban was en dat u daarbij ook uw twee neven vermeldde en dat er nog vele anderen waren in verschillende regio's in Tagab (CGVS, p. 13). Opnieuw kan hier echter een incoherentie worden opgemerkt tussen datgene wat u nu vertelt en uw verklaringen hierover bij DVZ. Bij DVZ vertelde u dat u de tolk de namen van uw achterneven gaf maar zonder daarbij te vermelden dat het om uw achterneven ging (zie vragenlijst CGVS, p. 3, nr. 5 in administratief dossier) en nu verklaart u dat u wel zei dat het uw neven waren (CGVS, p. 13). Wanneer u met deze incoherentie geconfronteerd wordt, kan u hier eigenlijk niets op antwoorden. U ontwijkt eerst de vraag en stelt tot slot dan dat u eerst de info niet wilde geven omdat u bang was maar dat u het uiteindelijk wel deed en dat u hun namen gaf en dat u zei wie zij waren (CGVS, p. 13). Dergelijke incoherentie tussen uw verklaringen en het feit dat u hier geen afdoende verklaring voor heeft, ondermijnt opnieuw op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. Verder blijft u ook eerder vaag over de concrete activiteiten van uw achterneven bij de taliban, wanneer u hier meer specifiek naar gevraagd wordt. U kan over hen alleen maar vertellen dat zij tijdens de dag werken en dat ze tijdens de nacht bij de taliban zijn, dat ze soms lang weg zijn en dat ze dan terug komen (CGVS, p. 11). Zeer oppervlakkige en weinig zeggende informatie, die uw verklaringen hierover opnieuw in twijfel trekt. Verder heeft u ook niet het minste idee waarom die tolk van de buitenlandse troepen precies u zou aangesproken hebben voor deze informatie en u weet ook niet of hij het nog aan andere mensen vroeg (CGVS, p. 13).

Verder verklaart u dan dat u na deze gebeurtenis vernam dat uw achterneven gedood werden in een aanval van de buitenlandse troepen, maar als u dan gevraagd wordt hierover wat meer concreet te vertellen, wat er precies gebeurd is met uw neven, dan kan u hier alleen maar op zeggen dat u niets weet over de exacte omstandigheden, dat u alleen weet dat mauwlawi S. {...} en uw achterneef Munawar om het leven kwamen (CGVS, p. 14). Hier kan opnieuw een incoherentie opgemerkt worden tussen wat u hier verklaart en datgene wat u vertelde op het interview bij DVZ. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat u vernam dat uw beide achterneven gedood werden (zie vragenlijst CGVS, p. 3 nr. 5 in administratief dossier) en nu stelt u dat alleen Munawar om het leven kwam (CGVS, p. 14). Als u hiermee geconfronteerd wordt kan u alleen maar antwoorden dat u dat niet zou gezegd hebben (CGVS, p. 14). Dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over zaken die de kern van uw asielaanvraag raken tasten uw geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

In derde instantie zijn er dan uw verklaringen over wat er gebeurde na dit gesprek dat u had met de tolk en wat de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan. U vertelt dat toen u terug naar het dorp ging na dit gesprek dat u dan werd nageroepen door de mensen en kinderen dat u een spion was (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wie precies er kwaad op u was na dit incident en wat dat 'kwaad zijn' juist inhield, wat er concreet gebeurde, dan stelt u dat mensen naar u schreeuwden en dat vooral uw vader boos was op u dat u dat gedaan had want dat u zoiets niet mocht doen (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt of u na dit gesprek ooit door iemand persoonlijk bedreigd of lastig gevallen werd, omwille van wat u gedaan had, dan stelt u van niet, uw vader zou u gewoon aangeraden hebben het land te verlaten (CGVS, p. 14). Hier kan dan toch meteen de opmerking gemaakt worden dat u voor uw vertrek uit Afghanistan dus eigenlijk met helemaal niets van concrete persoonlijke en doelgerichte bedreigingen of vervolging geconfronteerd werd. Het ging louter om mensen en kinderen uit uw dorp die u zouden nageroepen hebben. Met deze verklaringen toont u dan ook niet aan dat u Afghanistan ontvlucht bent omwille van een gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging. Bovendien kan hierbij nog een kleine incoherentie opgemerkt worden. Bij DVZ stelde u dat het uw echtgenote was die u aanraadde enkele dagen weg te trekken en dat u daarop naar uw zus zou gegaan zijn in Akhonzadgan (zie DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3 nr. 5). Op het interview bij het CGVS vertelt u dan echter dat het uw vader was die u aanraadde weg te gaan en zegt u niets van uw echtgenote (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, houdt u vol dat u zei dat het uw vader was die u het aanraadde en dat hij u zei te vertrekken (CGVS, p. 14). Verder spreekt u dan eerst over een bombardement/airstrike die zou plaats gevonden hebben tijdens die nacht dat u bij uw zus was (CGVS, p. 10), maar als u daar dan even later meer precieze vragen over

gesteld worden, dan lijkt u plots niet meer te weten waar het over gaat (CGVS, p. 14). U kan alleen maar eerder vaag en verward vertellen dat u toen niet bedreigd werd, maar dat er die dingen waren, dat er bombardementen waren maar dat u niet juist weet hoe ze om het leven kwamen (CGVS, p. 14-15). Om af te sluiten zijn er dan uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. U stelt sinds uw vertrek nog contact te hebben met uw echtgenote en moeder (CGVS, p. 8). Uw moeder zou u verteld hebben dat uw vader 2-3 dagen na uw vertrek een bericht zou hebben gekregen van de taliban, dat de taliban naar hem zouden gekomen zijn en hem zouden gezegd hebben dat hij u diende over te leveren bij hen binnen de 15 dagen (CGVS, p. 15). Uw vader deed niet wat ze vroegen en hij zou vervolgens vermoord zijn door de taliban (CGVS, p. 15). Wanneer u hier dan echter meer concrete vragen over gesteld worden, komen uw antwoorden eerder weinig specifiek en weinig doorleefd over. U heeft geen idee wie precies van de taliban zouden langs gekomen zijn bij uw vader, want ze zouden niet met vrouwen spreken en uw moeder zou u gewoon verteld hebben dat uw vader enkele dagen later werd gedood (CGVS, p. 15). Op het interview bij DVZ wist u echter wel te vertellen dat het een zekere Q. B. {...} was geweest die uw vader zou hebben gecontacteerd en wanneer u hier dan naar gevraagd wordt, verklaart u op uw interview bij het CGVS dat dat niet zeker was, dat uw moeder dat niet zeker wist (CGVS, p. 15). Opnieuw incoherente en eerder verwarde verklaringen. Ook over wat er juist zou gebeurd zijn met uw vader, over hoe en waar en wanneer hij door de taliban vermoord werd, kan u eigenlijk niets vertellen, u weet alleen dat hij werd dood geschoten (CGVS, p. 15). U kan ook geen enkel document of bewijsstuk voorleggen ter ondersteuning of ter bevestiging van uw verklaringen over het overlijden van uw vader (CGVS, p. 16). U heeft zelfs geen idee wanneer en hoe hij werd begraven (CGVS, p. 16). Aangezien het hier toch om de dood van uw vader gaat, wat voor u en uw familie toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, komt het zeer vreemd over dat u hier zo weinig precieze informatie over kan geven. U voegt hier verder wel aan toe dat uw moeder nog een dreigbrief zou hebben verkregen van de taliban, maar dat ze die heeft weggegooid want dat ze niet wist dat die belangrijk kon zijn voor u (CGVS, p. 16). U kan echter verder opnieuw niets vertellen over deze brief. U heeft geen idee wanneer ze hem kreeg, wat erin stond en door wie concreet hij geschreven en opgestuurd werd (CGVS, p. 16). Het enige wat u hierover kan zeggen is dat u er niets van weet want dat ze die brief gewoon kreeg en verscheurde en weggooide en dat ze heel boos was wanneer ze dat deed (CGVS, p. 16). Bovenstaande observaties ondermijnen andermaal op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder wordt u dan concreet gevraagd naar de huidige stand van zaken van uw problemen in Afghanistan, nu 5 jaar na uw vertrek. U vertelt hierover dat de taliban tijdens de nacht naar uw familie zouden gekomen zijn om naar u te zoeken op het moment dat u in Griekenland was want dat iemand zou gezegd hebben dat u terug thuis was (CGVS, p. 16). Wanneer u dan gevraagd wordt hoelang na uw vertrek uit Afghanistan dit gebeurde, dan stelt u plots dat het was op het moment dat u in reeds in België was in het 'social house', een paar maanden geleden dus (CGVS, p. 16). U blijft verder eerder verward antwoorden dat er het nieuws zou geweest zijn toen u in Turkije was dat u verdrong met de boot maar dat er dan later het nieuws zou geweest zijn dat u terug was gekeerd naar uw dorp in Afghanistan (CGVS, p. 16). Maar als u dan de concrete vraag wordt gesteld of uw familie in die 5 jaar tijd dat u nu weg bent uit uw dorp nog iets vernomen heeft van de taliban, dan antwoordt u van niet, dat er u daarover niets werd gezegd (CGVS, p. 17). Recent zouden de taliban wel naar uw huis gekomen zijn, maar specifiek kan u daar niets over vertellen. U weet alleen dat ze kwamen, dat ze u zochten, maar dat ze u niet konden vinden en dat ze dan later nog een bericht zouden hebben gestuurd naar uw familie om zich te excuseren voor het incident en dat ze hen niet meer wilden lastig vallen (CGVS, p. 17). Uw familie zou daarna niets meer van hen gehoord hebben (CGVS, p. 17). Dergelijke houding van de taliban komt eerder laconiek en absurd over. Indien zij werkelijk op dit moment nog steeds naar u op zoek zouden zijn dan zou logischerwijze toch van hen verwacht worden dat ze uw familie wel degelijk zouden blijven lastig vallen om juist naar u te informeren of dat ze hen onder druk zouden zetten om u te vinden.

De cumulatie van al deze eerder vage, onlogische, weinig aannemelijke, incoherente en weinig overtuigende elementen in uw verklaringen met betrekking tot de door uw beweerde incidenten die de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Afghanistan en de huidige situatie van de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Bovendien kan hierbij ook nog worden opgemerkt dat u nooit een poging heeft gedaan hulp, bescherming of advies te vragen bij de politie of Afghaanse autoriteiten voor deze problemen, u heeft het zelfs niet geprobeerd bij de buitenlandse troepen waarmee u eerder in aanraking kwam (CGVS, p. 15).

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de

vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en uw verkiezingskaart zijn slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. U legt verder geen enkel document voor ter staving of ter bevestiging van uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Tagab in de provincie Kapisa, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

U heeft 4 jaar onderwijs genoten en u kent Dari, Pashtou en zelfs wat Grieks (CGVS, p. 7). U heeft de nodige werkervaring als arbeider in de bouwsector aangezien u stelt dit werk in Afghanistan te hebben gedaan en vervolgens ook nog meer dan 3 jaar in Griekenland (CGVS, p. 7 en p. 18). Bovendien verklaart u dat uw familie gronden bezit, 2 tuinen van granaatappels en 5 delen land van telkens de grootte van 20 maal een grote kamer (CGVS, p. 7-8). Aangezien u ook verklaart dat er reeds lang een conflict aan de gang is over deze gronden binnen uw familie, kan dan ook worden aangenomen dat het hier om een aanzienlijke oppervlakte van land moet gaan en dat u financieel in staat bent om u te hervestigen in Kabul. Een oplossing voor u zou dan ook kunnen zijn dat u deze gronden of een deel ervan verkoopt en dat u daarmee een nieuw leven begint in Kabul stad. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Daarenboven toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asielaanvraag is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisereerd. Het geweld is dus

voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/3 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook schending van artikel 1A van het verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

2.1.1. Verzoeker start met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en benadrukt dat hij in Griekenland drie jaar in erbarmelijke omstandigheden heeft geleefd zonder enige vooruitgang van zijn procedure. Verzoeker is dan vertrokken en eenmaal in Frankrijk aangekomen werd hij opnieuw geconfronteerd met een uitzichtloze situatie. Hij wou wel asiel aanvragen maar andere vluchtelingen zeiden hem dat hij zeker twee jaar zou moeten wachten op een beslissing. Verzoeker zag dit niet zitten omdat dit voor hem geen optie was. Bij zijn vlucht uit Afghanistan was hij nog maar net getrouwd. Indien hij niet voor zijn vrouw kon zorgen moest hij van zijn schoonbroers scheiden doch hij wou dit absoluut vermijden zodat hij dringend een oplossing moest vinden voor zijn problemen. Bovendien is zijn echtgenote in Afghanistan gewond geraakt door een aanval van de Taliban en is hij het contact met zijn echtgenote kwijt. Dankzij de hulp van Tracing van het Rode Kruis heeft hij opnieuw contact met zijn familie. Evenwel heeft hij het nog steeds moeilijk om dit trauma te verwerken en wil hij zo snel mogelijk een veilige oplossing om zich te herenigen met zijn echtgenote. Dergelijke lange wachttijden om een antwoord te krijgen op de asielaanvraag waren dan ook geen optie voor verzoeker. Uiteraard kon hij niet gaan informeren bij de Franse autoriteiten aangaande de duurtijd van de asielprocedure. Immers kan geen exacte duurtijd gegeven worden. Verzoeker vertrouwde op de reactie van de mensen op straat.

2.1.2. Wat betreft de problemen omtrent de familiegronden bevestigt verzoeker dat hij hier inderdaad geen asiel voor heeft aangevraagd.

2.1.3. Verzoeker stelt voorts dat de tijdssituering die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gegeven, een tijdssituering bij benadering was, en dus een “ongeveer tijdsbepaling”. Hij was op dat moment drie jaar en een aantal maanden uit Afghanistan vertrokken. Hoe lang exact hij vertrokken was, kon verzoeker niet zeggen. Bovendien is de westerse cultuur helemaal anders dan de Afghaanse cultuur. In Afghanistan zijn data, tijdsperiodes en dergelijke helemaal niet belangrijk. Afghanen kennen zelfs hun eigen geboortedatum niet, laat staan dat ze gebeurtenissen en incidenten in de tijd kunnen situeren. Hun tijdsbesef is helemaal niet zo concreet en verzoeker heeft het er moeilijk mee om alles juist in de tijd te situeren.

2.1.4. Verzoeker meent voorts dat de houding van de buitenlandse troepen allesbehalve vreemd te noemen is. Een fouillering van mensen is immers nodig nu het geen uitzondering is dat mensen van onderuit worden beschoten. Het is voorts duidelijk dat hij werd aangesproken omdat de buitenlandse troepen wisten dat de Taliban zich duidelijk in de verschillende regio's schuilhielden. Bovendien waren de andere mensen bang. Zijn ervaringen heeft hij doorverteld aan verwerende partij zoals blijkt uit zijn verklaringen. Verzoeker benadrukt dat hij zowel op het Commissariaat-generaal als op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald dat hij de namen van zijn neven expliciet heeft vermeld aan de tolk. Verzoeker was initieel bang en wou eerst de namen niet geven, maar heeft dit uiteindelijk wel

gedaan. Waarschijnlijk werden zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd. Bovendien heeft hij de vraag over de zogenaamde incoherentie niet ontweken maar gezegd dat zijn verklaringen verkeerd werden genoteerd.

2.1.5. Het is voorts niet verwonderlijk dat hij vaag bleef over de concrete activiteiten van zijn achterneven bij de taliban aangezien hij zelf niet tot de taliban behoort; hij is helemaal niet thuis in het dragen van wapens, vechten en dergelijke. Verder had hij niet echt dichte contacten met zijn achterneven en werd er tegen verzoeker ook niets over gezegd.

2.1.6. Verzoeker benadrukt dat hij zowel tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoor op het Commissariaat-generaal hetzelfde feitenrelaas heeft weergegeven. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij ook verklaard dat maar één neef werd gedood zodat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

2.1.7. Verzoeker wijst er voorts op dat hij informatie over de taliban aan de buitenlandse troepen heeft gegeven en dat hij dus verdacht wordt als spion, wat een gevaar inhoudt voor zijn leven. Bovendien kan niet genegeerd worden dat zijn familie ook na zijn vertrek werd lastiggevallen door taliban die langskwamen om verzoeker te zoeken waarbij niet alleen zijn schoonvader is omgekomen maar ook zijn vader werd vermoord. Verzoeker heeft wel duidelijk een vrees voor vervolging. Bovendien is de vermeende tegenstrijdigheid over wie hem juist heeft aangeraden om te vertrekken geen tegenstrijdigheid. Zowel zijn echtgenote als zijn vader hebben hem aangeraden te vertrekken, beide verklaringen vullen elkaar aan.

2.1.8. Verzoeker poneert dat hij alles verteld heeft wat hij wist over de bombardementen/airstrike tijdens de nacht. Hij was zelf niet bij de bombardementen en gevechten aanwezig zodat hij niet weet wat er precies is gebeurd en hem niet verweten kan worden dat hij hierover vage en verwarde verklaringen zou hebben afgelegd.

2.1.9. Verzoeker betwist voorts het motief inzake de incoherente verklaringen over de dood van zijn vader. Verzoeker heeft het nieuws gekregen van zijn moeder die ook geen details wist. Zij heeft inderdaad eerst gezegd dat het een zekere Q.B. was die bij zijn vader was langs geweest. Later is ze echter via via te weten gekomen dat het toch niet Q.B. was. Daarom ook heeft verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaard het niet te hebben geweten. Verzoeker stelt verder dat hij op het moment van de dood van zijn vader reeds uit Afghanistan was vertrokken en dus enkel informatie kreeg via zijn moeder zodat hij enkel dit kan weergeven.

2.1.10. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over het weggooiën van de dreigbrief door zijn moeder. Zijn moeder was trouwens heel boos en verdrietig waardoor ze de brief heeft weggegooid zodat het ook perfect normaal is dat hij niet op de hoogte is van de inhoud ervan.

2.1.11. Verzoeker heeft pas midden augustus vorig jaar het contact met zijn familie kunnen herstellen. Verzoeker bevond zich op het tijdstip van het incident in Griekenland. Pas toen hij hier in België in het opvangcentrum zat is hij het nieuws via zijn echtgenote te weten gekomen. Zij vertelde over het incident met de taliban en het feit dat haar vader hierbij het leven gelaten heeft. Verzoekers huis werd beschoten en ook het vee werd gedood. Zijn vrouw raakte gewond. Via via heeft verzoeker over een video-opname gehoord maar hij weet niet of deze werkelijk bestaat. Verzoekers echtgenote werd verzorgd in een ziekenhuis in Kabul, zij heeft nog steeds granaatscherven in haar lichaam maar verzoeker kan niet betalen voor medische zorgen. Er zijn nog documenten in het ziekenhuis aangaande het incident en de verwondingen van zijn echtgenote. Deze zijn evenwel moeilijk te bemachtigen. Het kaartje met het nummer om deze in handen te krijgen is zijn familie kwijt, ze blijven evenwel proberen. Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen aangaande het laatste incident waarin de taliban naar zijn huis zijn gekomen.

2.1.12. Verzoeker betoogt voorts dat de regering in Afghanistan machteloos staat tegenover de taliban als verantwoording waarom hij geen bescherming heeft ingeroepen.

2.1.13. Kabul is voorts geen redelijk vestigingsalternatief omdat de taliban overal zitten waardoor ze hem ook daar kunnen vinden. Als ze de luchthaven kunnen aanvallen, dan is verzoeker zelf een gemakkelijk doelwit.

2.1.14. Verzoeker herhaalt voor het overige zijn asielmotieven en meent geen bescherming te kunnen krijgen in het land van herkomst.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De Raad wijst erop dat van een persoon, die werkelijk vreest voor zijn leven en daarom zijn land van herkomst is ontvlucht, redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze zich onmiddellijk wendt tot de autoriteiten van het eerste veilig land waar hij aankomt. Volgens verzoekers verklaringen blijkt hij twaalf dagen verbleven te hebben in Frankrijk. Daarvoor bleek verzoeker al drie en een half jaar in Griekenland verbleven te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17). Hoewel verzoeker thans beweert in België asiel te hebben aangevraagd omdat hij ervan uitging dat het in Frankrijk te lang zou duren en hij dringend een oplossing wil voor zijn problemen, wordt deze gratuite bewering al ondergraven door de vaststelling dat verzoeker gedurende meer dan drie jaar in Griekenland verbleef en hij het toen blijkbaar niet noodzakelijk achtte om snel een oplossing te krijgen voor zijn problemen. Het gegeven dat verzoeker zich verder laat leiden in zijn beslissing om in België asiel aan te vragen en niet in Frankrijk door beweringen van onbekenden terwijl hij ook de mogelijkheid had om in Frankrijk informatie over de asielprocedure aldaar te verkrijgen via officiële instanties of personen onderlegd in de asielprocedure teneinde een objectiever beeld te verkrijgen, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen. Immers is het niet logisch dat verzoeker zou afgaan op de beweringen van onbekenden maar geen vertrouwen zou hebben in de objectieve informatie ter zake van officiële instanties. De Raad treedt de vaststellingen van de commissaris-generaal bij waar deze stelt: *“Vooreerst kan de opmerking gemaakt worden dat u verklaart voor uw aankomst in België 13 dagen in Frankrijk te hebben verbleven (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt waarom u daar dan geen asiel heeft aangevraagd, dan stelt u dat de mensen daar onder bruggen sliepen en dat ze u zouden verteld hebben dat het heel lang duurde voordat een dossier werd behandeld in Frankrijk (CGVS, p. 17). U hoorde dit echter gewoon van ‘andere mensen’ op straat en heeft nooit zelf concrete stappen ondernomen om u aan te melden bij de asielinstanties in Frankrijk (CGVS, p. 17). Van een asielzoeker*

die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst wordt verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij binnen komt. Het feit dat u dit blijkbaar niet gedaan heeft, ondermijnt meteen al de ernst van uw vrees.” Het betoog van verzoeker kan gelet op voorgaande hier geen afbreuk aan doen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering: *“In eerste instantie dient kort te worden opgemerkt dat de problemen die u vertelt reeds lange tijd te hebben met uw achterneven langs vaderszijde in verband met jullie familiegronden niet in deze beslissing zullen behandeld worden aangezien u zelf verklaart dat deze niets concreet of rechtstreeks te maken hebben met uw huidige vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 10). U verklaart letterlijk reeds lange tijd met dat probleem te leven en dat dat u er niet toe zou brengen het land te verlaten (CGVS, p.10). Op dit probleem werd dan ook niet verder ingegaan tijdens het interview.”* niet betwist zodat deze staande blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.7. Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij Afghanistan verlaten had drie jaar en vier maanden geleden voor de aankomst in België (administratief dossier, verklaring, stuk 15, punt 35). Verzoeker verklaarde op 15 augustus 2011 in België aangekomen te zijn (administratief dossier, bijlage 26, stuk 17). Rekening houdende met deze verklaringen zou dit betekenen dat verzoeker Afghanistan verliet in april 2008. De Raad wijst erop dat deze verklaringen duidelijk zijn en geenszins een tijdssituering bij benadering betreffen, zoals verzoeker thans wil voorhouden. Bovendien kan, zelfs al zou het een tijdssituering bij benadering betreffen, dit geenszins een dergelijk grote discrepantie met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal verantwoorden. Immers verklaarde verzoeker daar in juni 2008 te zijn aangesproken door de tolk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p.12). Het tijdsverschil tussen april 2008 en juni 2008 acht de Raad te groot, rekening houdende met het gegeven dat dit alles draait rond een kernelement van verzoekers asielaanvraag, met name het tijdstip waarop hij door de tolk werd aangesproken en het tijdstip van zijn vertrek, om verklaard te kunnen worden door een *“ongeveer tijdsbepaling”*. Juist ook omwille van het feit dat het in casu gaat om een kernelement van verzoekers aanvraag en geacht mag worden dat dit in zijn geheugen gegrift staat, mag van verzoeker verwacht worden dat hij hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen zodat het argument dat tijdsbesef voor Afghanen niet zo concreet is hoegenaamd niet kan overtuigen. Bovendien wordt verzoekers argument ondergraven door zijn eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal nu hij ook daar een duidelijke tijdsbepaling weet te geven van het ogenblik waarop hij door de tolk werd aangesproken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p.12). De vaststelling dat verzoekers tijdssituering tijdens de verschillende gehoren niet correspondeert, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

2.8. Verzoeker spitst zich enkel toe op het feit dat hij gefouilleerd werd en hij aangesproken werd en zegt dat hier niets vreemds aan is, doch verzoeker gaat hiermee voorbij aan het geheel van de vaststellingen waarom de houding van de buitenlandse troepen niet plausibel voorkomt, met name omdat de tolk zich niet heeft voorgesteld aan verzoeker en hem helemaal niets heeft gezegd, maar eerst gefouilleerd en daarna meteen vragen gesteld heeft. De Raad treedt het niet geloofwaardig karakter van deze feiten bij. Door slechts te betogen dat hij zijn ervaringen verteld heeft zoals hij zich kan herinneren en te verwijzen naar zijn verklaringen dienaangaande, weerlegt verzoeker het desbetreffend motief op geen enkele concrete wijze en hij slaagt er als dusdanig niet in hieraan afbreuk te doen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: *“Even later stelde de tolk me de vraag wie de actieve talibanleden waren. Ik heb later de namen van mijn achterneven gezegd, zonder te zeggen dat het achterneven van mij waren”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 15, punt 3.5.). Geheel in tegenstrijd hiermee verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal: *“ik vermeldde mijn 2 neven en ik zei dat er nog veel anderen waren in versch regio's in Tagab”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 13). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze discrepantie in zijn verklaringen, stelt hij: *“ik heb dat gezegd in mijn interview dat ik eerst bang was omdat er al problemen waren met hen, misschien hebben ze het niet geschreven”* en *“ik zei het aan hem ik vertelde alles hetzelfde dat ik eerst weigerde te antwoorden en geen info wilde geven en dan zei ik de namen en ok wie zij waren”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 13). In het thans voorliggende verzoekschrift houdt verzoeker vast aan deze verantwoording, doch de Raad wijst erop dat de zinsnede: *“zonder te zeggen dat het achterneven van mij waren”* duidelijk is en niet voor interpretatie vatbaar. Verder blijkt dat zijn verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werden voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker bevestigde dat deze verklaringen juist zijn (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 15, p.3). Verzoekers argument dat zijn verklaringen niet volledig of zelfs verkeerd zouden zijn genoteerd kan in het licht van voorgaande vaststellingen hoegenaamd niet overtuigen. Uit het verhoorverslag bij het Commissariaat-

generaal blijkt voorts dat verzoeker tot tweemaal toe met de vraag over de vastgestelde incoherentie werd geconfronteerd, waaruit de commissaris-generaal niet onterecht tot de conclusie komt dat verzoeker ontwijkend antwoordt, zodat verzoekers verwijzing naar zijn antwoord – waar de commissaris-generaal bovendien rekening mee heeft gehouden in zijn overwegingen – geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen.

2.9. De Raad wijst er voorts op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas tevens kan afgeleid worden uit vage verklaringen aangaande kernaspecten in het relaas. Verzoeker betwist geenszins dat hij weinig concrete informatie heeft over zijn neven doch tracht dit te verantwoorden door te stellen dat hijzelf niet bij de taliban zat en hij geen nauwe contacten had met zijn neven. Evenwel, in het licht van zijn verklaringen dat zijn neven al heel lang bij de taliban zaten en hij wel degelijk problemen met hen kende aangaande een gronddispuut, kan van verzoeker verwacht worden dat hij toch wat meer informatie over de activiteiten van zijn neven kan geven dan het nietszeggend betoog dat ze *“Tijdens de dag werken {...} en tijdens de nacht zijn ze bij de taliban. Soms gaan ze lang weg en dan komen ze terug {...}”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p.11). Verzoeker kan niet overtuigen om het desbetreffend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt – zoals de commissaris-generaal terecht voorhoudt – dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: *“Later vernam ik dat ze deze mannen (mijn achterneven) gedood hebben”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 15, punt 3.5.), dit in tegenstelling tot zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat enkel Manawar om het leven was gekomen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 11-12). Door er zelf van overtuigd te zijn dat hij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat er maar één neef werd gedood, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde discrepantie in een ander daglicht te plaatsen. Immers, zoals blijkt waren verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en heeft – zoals hoger al is gebleken onder punt 2.8. – verzoeker bevestigd dat deze verklaringen correct waren.

2.11. Verzoeker tracht het motief: *“In derde instantie zijn er dan uw verklaringen over wat er gebeurde na dit gesprek dat u had met de tolk en wat de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan. U vertelt dat toen u terug naar het dorp ging na dit gesprek dat u dan werd nageroepen door de mensen en kinderen dat u een spion was (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wie precies er kwaad op u was na dit incident en wat dat ‘kwaad zijn’ juist inhield, wat er concreet gebeurde, dan stelt u dat mensen naar u schreeuwden en dat vooral uw vader boos was op u dat u dat gedaan had want dat u zoiets niet mocht doen (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt of u na dit gesprek ooit door iemand persoonlijk bedreigd of lastig gevallen werd, omwille van wat u gedaan had, dan stelt u van niet, uw vader zou u gewoon aangeraden hebben het land te verlaten (CGVS, p. 14). Hier kan dan toch meteen de opmerking gemaakt worden dat u voor uw vertrek uit Afghanistan dus eigenlijk met helemaal niets van concrete persoonlijke en doelgerichte bedreigingen of vervolging geconfronteerd werd. Het ging louter om mensen en kinderen uit uw dorp die u zouden nageroepen hebben. Met deze verklaringen toont u dan ook niet aan dat u Afghanistan ontvlucht bent omwille van een gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging.”* te weerleggen door te wijzen op het feit dat hij als spion werd bestempeld omdat hij informatie had gegeven aan de tolk, waarbij hij in wezen zijn asielrelaas op dat punt herhaalt, doch dit betreft geen concrete repliek op het desbetreffend motief. Bovendien, waar verzoeker wijst op de incidenten na zijn vertrek, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat ook aan deze incidenten geen geloof gehecht kan worden zoals hierna zal blijken, de commissaris-generaal uitdrukkelijk motiveert dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan niet werd geconfronteerd met concrete persoonlijke en doelgerichte bedreigingen of vervolging. Verzoeker slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan deze motivering.

Waar verzoeker nog stelt dat zowel zijn echtgenote als zijn vader hem hadden aangeraden te vertrekken om de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen dienaangaande op te heffen, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier. Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker: *“Mijn vrouw gaf me de raad enkele dagen weg te trekken”* waarna verzoeker naar zijn zus ging (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 15, punt 3.5) terwijl hij bij het Commissariaat-generaal stelde: *“mijn vader heeft gehoord dat die kinderen dat zeiden en hij belde om te vragen wat er aan de hand was en ik vertelde wat ik had gedaan. Hij zei me gewoon dat ik weg moest vandaar anders zouden er problemen komen. Ik ging naar het huis van mijn schoonbroer en zus”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker initieel verklaarde op aanraden van zijn vrouw naar zijn zus getrokken te zijn om nadien te verklaren dat het op aanraden van zijn vader was. Geconfronteerd met deze incoherentie,

stelt verzoeker op het Commissariaat-generaal dat het zijn vader was die hem aanraade te vertrekken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14). Het volhouden van één versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie van de feiten heft evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Waar verzoeker thans poneert in het verzoekschrift dat zowel zijn vrouw als zijn vader hem aanraadden te vertrekken, is dit weerom in tegenspraak met zijn vorige verklaringen en voegt hij aldus een verdere tegenstrijdigheid toe die de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnt.

2.12. Het motief: *“Verder spreekt u dan eerst over een bombardement/airstrike die zou plaats gevonden hebben tijdens die nacht dat u bij uw zus was (CGVS, p. 10), maar als u daar dan even later meer precieze vragen over gesteld worden, dan lijkt u plots niet meer te weten waar het over gaat (CGVS, p. 14). U kan alleen maar eerder vaag en verward vertellen dat u toen niet bedreigd werd, maar dat er die dingen waren, dat er bombardementen waren maar dat u niet juist weet hoe ze om het leven kwamen (CGVS, p. 14-15).”* vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker tracht dit te weerleggen door te zeggen dat hij zelf niet aanwezig was bij de bombardementen zodat hij dus niet precies weet wat er gebeurd is, doch dit kan geenszins verklaren dat verzoeker eerst sprak van bombardementen (gehoorverslag CGVS, p. 10) om dan nadien uit de lucht te vallen wanneer het Commissariaat-generaal hem hierover interpelleert (gehoorverslag CGVS, p. 14) en om, wanneer het CGVS het nog eens uitlegt aan verzoeker, dan een uiterst verwarde uitleg te geven over bombardementen (gehoorverslag CGVS, pp 14-15). De Raad ziet geenszins in hoe het feit dat verzoeker zelf niet aanwezig was bij de bombardementen dergelijke verwarde verklaringen kan uitleggen. Verzoeker kan niet overtuigen om desbetreffend motief in een ander daglicht te plaatsen.

2.13. Het motief: *“U heeft geen idee wie precies van de taliban zouden langs gekomen zijn bij uw vader, want ze zouden niet met vrouwen spreken en uw moeder zou u gewoon verteld hebben dat uw vader enkele dagen later werd gedood (CGVS, p. 15). Op het interview bij DVZ wist u echter wel te vertellen dat het een zekere Q. B. {...} was geweest die uw vader zou hebben gecontacteerd en wanneer u hier dan naar gevraagd wordt, verklaart u op uw interview bij het CGVS dat dat niet zeker was, dat uw moeder dat niet zeker wist (CGVS, p. 15). Opnieuw incoherente en eerder verwarde verklaringen.”* wordt geenszins dienstig weerlegd door verzoeker. Immers stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat een talibancommandant Q.B. een bericht naar zijn vader had gestuurd en dat hij twee maanden later vernam dat zijn vader werd gedood (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 15, punt 3.5.). Wanneer verzoeker op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt: *“Uw moeder vertelde niet precies wie vd taliban kwamen?”* repliceerde verzoeker uitdrukkelijk *“Nee”* en voegde hij toe dat de taliban niet met vrouwen spreken, zijn moeder vertelde hem gewoon dat zijn vader enkele dagen later werd gedood (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen: immers verklaart verzoeker eerst wel te weten via zijn moeder dat het Q.B. was die zijn vader gecontacteerd zou hebben om daarna te verklaren dat zijn moeder hem dit niet vertelde omdat de taliban niet met vrouwen spreken zodat hij hiermee aangeeft dat zijn moeder ook niet kon weten dat het om Q.B. ging. Verzoekers verklaring dat zijn moeder het niet zeker wist, kan deze vaststelling niet onkrachten. Het is duidelijk voor de Raad dat verzoeker zijn verklaringen tracht bij te sturen wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn incoherente verklaringen om deze op elkaar af te stemmen doch dit kan geenszins overtuigen.

2.14. De verantwoording die verzoeker geeft omtrent zijn gebrekkige kennis over de dood van zijn vader, met name omdat hij zich op het moment van de feiten niet in Afghanistan bevond en enkel de informatie doorkreeg van zijn moeder, is niet aanvaardbaar. Immers wijst de Raad erop dat van verzoeker die omwille van een vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht een bepaalde interesse mag verwacht worden in de evolutie van zijn problemen. De vaststelling dat verzoeker niet gevraagd heeft naar de verdere details omtrent de dood van zijn vader, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.15. Het is voorts geenszins geloofwaardig dat, wanneer er materiële bewijzen bestaan van de vervolgingsfeiten en het thuisfront weet dat verzoeker al jaren geleden het land is ontvlucht teneinde bescherming te verkrijgen in een veilig land zodat er van mag uitgegaan worden dat zij ook het belang kennen van dergelijke materiële bewijzen of minstens hiervan op de hoogte werden gesteld door verzoeker, het thuisfront toch de dreigbrief zou vernietigen louter en alleen uit boosheid en verdriet. Het gegeven dat verzoeker bij zijn verklaringen dienaangaande blijft, kan geen afbreuk doen aan desbetreffend motief.

2.16. De Raad stelt voorts vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de stand van zaken van verzoekers problemen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker tracht in zijn

verzoekschrift zijn verwarde en incoherente verklaringen weerom op elkaar af te stemmen doch de Raad stelt vast dat verzoekers initiële verklaringen dermate incoherent zijn dat zijn uitleg, wanneer geconfronteerd met deze incoherenties, niet vermag de coherentie in zijn verklaringen te herstellen. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift zijn verklaringen herhaalt, uitweidt, volhardt en nog a posteriori toevoegingen doet aan zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat dergelijk bloot betoog, zonder in concreto de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, geen afbreuk kan doen aan deze motieven.

2.17. Van een asielzoeker mag voorts verwacht worden dat hij zich eerst richt tot de nationale autoriteiten met het oog op bescherming. De blote bewering dat zij hem toch niet kunnen beschermen, kan hieraan geen afbreuk doen. De vaststelling dat verzoeker op geen enkel moment bescherming heeft gezocht bij zijn nationale autoriteiten, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn aanvraag.

2.18. Bij schrijven van 25 september 2013 maakt verzoekende partij volgende stukken aan de Raad over: *“stuk 21: brief van de neef van verzoeker aan het bestuur van het district Kapisa en een brief van het dorpsbestuur van Painda Khil/Koshal Khil aan het bestuur van het district Tagab, beiden met beëdigde vertaling”* alsook *“stuk 22: taskara van de echtgenote van verzoeker, met beëdigde vertaling, stuk 23: taskara van de schoonvader van verzoeker, met beëdigde vertaling, stuk 24: foto van de schoonvader van verzoeker, stuk 25: verkiezingskaart van de schoonvader van verzoeker, stuk 26: cd-rom van het overlijden van de schoonvader van verzoeker, stuk 27: enveloppe waarmee bovenstaande brieven verzonden werden, met beëdigde vertaling”*. Stuk 28 bevat het Tracingdocument van het Rode Kruis.

2.19. Wat betreft de brief van zijn neef en het dorpsbestuur van Painda Khil/Khoshal Khil waarvan verzoeker stelt: *“Deze brieven zijn belangrijk aangezien de problemen van verzoeker met de Taliban in zijn land van herkomst bevestigd worden door z'n neef, het dorpsbestuur en andere leden van de dorpsraad”*, wijst de Raad erop dat uit lezing hiervan blijkt dat deze een gesolliciteerd karakter hebben zodat bewijswaarde hieraan dient ontzegd te worden. Bovendien wijst de Raad erop dat – om bewijswaarde aan een stuk toe te kennen – dit ondersteund dient te worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Wat betreft de voorgelegde taskara's ziet de Raad niet in hoe deze documenten een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag nu deze hieraan niets bijbrengen. Hetzelfde kan gezegd worden van de foto van zijn schoonvader alsook diens verkiezingskaart. Ook het tracing document van het Rode Kruis brengt niks bij aan het asielaanvraag van verzoeker zelf.

Wat de door verzoeker bijgebrachte cd-rom betreft meent de Raad dat aan de inhoud van deze cd-rom geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.20. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.21. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.22. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

2.22.1. Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term 'asielaanvraag' beide aspecten dekt en dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie

Kapisa in Aghanistan en stelt vast dat het blijkens de SRB van maart 2013 niet veilig is voor burgers in de provincie Kapisa, district Tagab. Hij voert aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van de kwalificatierichtlijn die de mogelijkheid stipuleert voor staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen en wijst erop dat dit in België gebeurde door artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna hij het desbetreffende artikel citeert. Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt, zo stelt verzoeker, er in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt, waarna verzoeker enkele zinnen uit de voorbereidingen citeert. Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU daarenboven herhaalt dat dient te worden bekeken of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren in Kabul negeert en daarbij de geciteerde informatie over Kabul verkeerd hanteert.

In een door verzoeker geciteerde passage uit "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum- Seekers from Afghanistan" in het Engels op pagina 40 van het voornoemde document kan men volgens verzoeker lezen dat men het intern vluchtalternatief als bestaand kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen en dat in bepaalde omstandigheden er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid kan zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Volgens verzoeker vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins. UNHCR maakt immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd aldus verzoeker. Hij vervolgt dat in eerste instantie in de voornoemde guidelines verwezen wordt naar de principes vooruitgezet door de UNCHR in de 'Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'article 1, A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés' van 23 juli 2003, dat de principes hierin uiteengezet stellen dat de beoordeling sowieso geval per geval dient te gebeuren en men ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden' verduidelijkt, hetgeen ook naar voren komt in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, waarna verzoeker de desbetreffende zinnen uit het voornoemde document citeert. Hij vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk een beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaaleconomische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk. Verzoeker stelt dat de verwerende partij dergelijke beoordeling niet heeft gemaakt noch een afweging heeft gemaakt van het feit dat hij geen enkel familielid heeft in Kabul. Verzoeker merkt op slechts een klein beetje Dari te spreken en bovendien wordt Kabul overspoeld met mensen zodat het zo goed als onmogelijk is om een job te vinden. Het was evenmin evident om naar Europa af te reizen omdat het niet gemakkelijk was zijn vrouw en kinderen achter te laten. Verzoeker is er van overtuigd dat hij niet veilig is in Kabul. Gelet op de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers, meent verzoeker dat men zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kabul kan vestigen aangezien zij daar in een uiterst preciaire situatie terecht komen. Volgens verzoeker kan de stad Kabul op huidig moment de toevloed geenszins aan en doen er zich schrijnende situaties voor. Het Commissariaat-generaal houdt volgens hem geen rekening met deze actualiteit, waarna hij verschillende paragrafen citeert uit de stukken 13, 14 en 15 (zie onderstaand). Verzoeker stelt nog geen sociaal netwerk te hebben in Kabul.

2.22. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de kwalificatierichtlijn, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van richtlijn 2011/95/EU en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

2.22.1. Verzoeker meent dat in casu de commissaris-generaal ten onrechte de veiligheidssituatie in Kabul beoordeelde, maar verdedigt zich volledigheidshalve ook op dit argument van de verwerende partij. Na het citeren van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul op heden allesbehalve veilig is te noemen. Na de vermelding van een alinea uit de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, laakt verzoeker dat het

Commissariaat-generaal het risico voor burgers in Kabul tracht te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden geviseerd en voornoemde geheel ten onrechte stelt dat het geweld in Kabul slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat objectieve informatie aantoont dat dit geenszins klopt met de realiteit, dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Objectieve bronnen tonen, volgens verzoeker, aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en dat in de provincie Kabul veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord etc. bijna dagelijks voorkomen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker is de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire bescherming te beperkt en focust zij zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig, aldus nog verzoeker. Verzoeker vervolgt dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. Hij poneert ook nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Verzoeker herhaalt tenslotte dat hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een 'veilige' provincie is, er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten zijn en dat bij deze incidenten slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, dat de verwerende partij in wezen blind is voor deze werkelijkheid.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: 'Achtergrondfiche Afghanistan', Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012
- Stuk 4: 'Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict', UNHCR, juli 2012
- Stuk 5: 'August 'second deadliest month' for Afghan civilians', UN, Agence France – Presse, 21 september 2012
- Stuk 6 : 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', Rijksoverheid.nl, juli 2012
- Stuk 7: 'Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde', Het Nieuwsblad, 16 april 2012
- Stuk 8: 'Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op na vertrek Obama', Het Nieuwsblad, 2 mei 2012
- Stuk 9: 'Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag', Het Nieuwsblad, 7 augustus 2012
- Stuk 10: Nieuwsblad.be, 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel', 17 december 2012
- Stuk 11: De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', 9 maart 2013
- Stuk 12: De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', 9 maart 2013
- Stuk 13: Danish immigration Service 'Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process', Kopenhagen, mei 2012
- Stuk 14: IPS, 'Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land', 9 januari 2013
- Stuk 15: The guardian, 'Afghan refugees abandoned by their own government, report finds', 23 februari 2012
- Stuk 16: UNHCR, 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan', 17 december 2010, p. 40
- Stuk 17: UNHCR in de 'Principes directeurs sur la protection internationale no. 4' : 'La possibilité de fuite ou de réinstallation interne' dans le cadre de l'application de l'article 1, A (2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23 juli 2003
- Stuk 18: De Standaard, 'Taliban-aanval in Kaboel beëindigd', 10 juni 2013
- Stuk 19: De Standaard, 'Taliban vallen luchthaven Kaboel aan', 10 juni 2013
- Stuk 20: De Standaard, 'Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, 11 juni 2013

2.23. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in de doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoekers verwijzing naar het feit dat de taliban ook in Kabul zouden zitten, is derhalve niet dienstig daar hij zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, alsook de argumentatie dat de opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofd van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en men op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat men zich er vestigt.

2.25. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor verzoekers terugkeer naar de provincie Kapisa en dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.26. Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat hij geen familie heeft in Kabul zodat hij op geen enkel netwerk kan terugvallen en dat hij slechts een beetje Dari spreekt. Hij stelt voorts dat Kabul overspoeld wordt met mensen waardoor het zo goed als onmogelijk is om een job te vinden. Verzoeker

brengt met zijn betoog echter geen overtuigende argumenten aan die het oordeel van het Commissariaat-generaal kunnen ontkrachten.

2.27. Wat betreft verzoekers argument dat hij geen familie heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.28. Niettegenstaande uit de door verzoeker uitgebreid geciteerde informatie blijkt dat veel interne vluchtelingen of uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen terecht komen in vluchtelingenkampen in en rond de grote steden en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair, schrijnend en mensonwaardig zijn, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul persoonlijk het risico loopt om in een vluchtelingenkamp terecht te komen. Immers, uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Pashtou kent, alsook Grieks en dat hij een beetje Dari kent. Verder blijkt dat verzoeker – toen hij nog in Afghanistan was – al aan de bouw van nieuwe huizen meehielp en dat hij ook in Griekenland in de bouw werkte. Verder blijkt dat zijn familie eigen gronden heeft zodat er van uitgegaan kan worden dat zij over financiële mogelijkheden beschikken om verzoeker gedurende bepaalde tijd financieel te ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 7 en 18). De Raad is van mening dat zowel verzoekers talenkennis als zijn werkervaring zijn kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk verhogen bij vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend. In de mate dat verzoeker betoogt dat elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst en dat dan ook de nodige afwegingen moeten worden gemaakt, wijst de Raad erop dat dit in casu is gebeurd.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de "Afghan National Security Forces" (ANSF) steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de "Armed opposition Groups" (AOG), zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de "International Military Forces" (IMF) en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha-meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als collateral damage. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen "Improvised explosive Devices" (IED's) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een "solide verbetering" is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met IED's meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van

voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen.

2.29. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.30. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.31. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.32. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER